ὅτι ὁ τόπος, ὁποῦ ἐκείτετον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Δημητρίου, κάμνει θαύματα, ὑπῆγε βαστακτὸς καὶ ἐπρόσπεσε. καὶ μόνον ὅτι ἐσέβη, παρευθὺς Θεοῦ βοηθείᾳ ἰατρεύθη. τότε ἐξοδίασε βίον περισσόν, καὶ ἔκαμε τὸν ναὸν αὐτόν, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. ἔπειτα, ὅταν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τὸν ἔστειλεν ὁ βασιλεύς, ἐβουλήθη νὰ πάρῃ καμπόσον ἀπὸ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, διὰ νὰ κάμῃ καὶ ἐκεῖ Ἐκκλησίαν. ὁ δὲ ἅγιος Δημήτριος ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ εἶπέ τον, νὰ μὴν μὲ ξεχωρίσῃς, μόνον ἀκαίρεον μὲ ἄφες εἰς τὴν πατρίδα μου. δὲν ἐτόλμησε γοῦν ὁ ἄρχων νὰ κάμῃ τίποτες εἰς τὸ λείψανόν του, μόνον ἐπῆρε χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου. καὶ ηὗρε καὶ τὸ δακτυλίδιόν του, καὶ τὸ μανδύλι του, ὁποῦ ἐπροείπαμεν, ὅτι τὰ εἶχεν ὁ Λοῦπος. αὐτὰ ἐπῆρε, καὶ ἔβαλέν τα εἰς ἕνα σεντούκιον. πηγαινάμενος δὲ νὰ περάσῃ τὸν Τουνάβιν, τὸν ηὗρε κατεβασμένον, καὶ ἐθαύμαζε, τί νὰ κάμῃ, ἕνα μέν, πῶς ἄργησεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἄλλο δέ, ὅτι δὲν ἐδύνετο νὰ περάσῃ τὸν ποταμόν. διὰ νυκτὸς φαίνεται ὁ ἅγιος Δημήτριος, καὶ λέγει τον, μὴν λυπᾶσαι Λεόντιε. τὸ ταχὺ ἔπαρε τὸ σεντούκιον αὐτό, ὁποῦ ἔχει τὸ δακτυλίδι μου, καὶ τὸ μανδύλι μου, καὶ βαστῶντάς το εἰς τὸ χέρι σου, πέρασε ἀφόβως τὸν ποταμόν. ὁμοίως νὰ κάμουν καὶ ὅλοι σου οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ ἔχεις, καὶ θέλετε περάσῃ Θεοῦ βοηθείᾳ ἀπείραχτοι. τὸ ταχὺ ἐξύπνησεν ὁ ἄρχων, καὶ ἔκαμε, καθὼς τὸν ὥρισε ὁ ἅγιος Δημήτριος. καὶ ἀφόντις ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἔκαμε καὶ ἐκεῖ ἄλλην μίαν Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα ἀκούσατε, εὐλογημένοι χριστιανοί. εἰς τὸν καιρὸν τῶν χριστιανῶν βασιλέων, ἦτον τὶς Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸ κάστρον. καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσέβη εἰς καράβιον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. εἰς δὲ τὴν στράταν ἀπὸ πειρασμὸν τοῦ δαίμονος, φοῦσταις ἐπίασαν τὸ καράβι ἐκεῖνο, καὶ ἐπῆραν τοὺς ἀνθρώπους αἰχμαλώτους, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον ἐκεῖνον ὑπῆγαν καὶ ἐπούλησάν τον εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἰς ἕναν ἄρχοντα ἀγαρηνόν, ὁ ὁποῖος ὡς κακὸς καὶ ἀνήμερος ὁποῦ ἦτον, ἐπρόσταξέ τον νὰ κουβαλῇ κοπρίαν εἰς τὰ ἀμπέλιά του, καὶ εἰς τοὺς κήπους του. πολλαῖς φοραῖς ἐσήκωσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὸ κοφίνι μὲ τὴν κοπρίαν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ δακρύζωντας ἔλεγεν. ἀλλίμονον εἰς ἐμέ, ποῦ εἶναι ὁ καιρός, ὁποῦ ἐβάστουν εἰς ἐτοῦτο τὸ κεφάλι τὰ ἄχραντα μυστήρια; καὶ τῶρα πῶς ἐκαταστήθηκα; νύκτα γοῦν καὶ ἡμέραν μὲ πολλὰ δάκρυα, ἐπαρακάλει τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἐλευθεράσῃ ἀπ' ἐκείνην τὴν αἰχμαλωσίαν. μίαν δὲ νύκτα ἐφάνη ἀπάνωθέν του ὁ ἅγιος Δημήτριος καβαλλάρης εἰς ἄσπρον ἄλογον, καὶ λέγει τον. τί ἔχεις, καὶ κλαίεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἐπίσκοπος. τί ἔχω μὲ ἐρωτᾷς; δὲν βλέπεις τί κακὰ μὲ ἐπανέβηκαν τὸν ταλαίπωρον, τὴν ἡμέραν εἶμαι εἰς τὴν δουλείαν, καὶ τὴν νύκτα εἰς τὰ σίδερα. τί καλὸν ἔχω ὁ ἐλεεινός, καὶ νὰ μὴν κλαίω; λέγει τον ὁ ἅγιος. ἔλα, καβαλλίκευσε εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ ἀλόγου μου. ἀπεκρίθη ὁ Ἐπίσκοπος. αὐθέντη δὲν δύναμαι νὰ σηκωθῶ, ὅτι εἶμαι δεμένος. λέγει τον ὁ ἅγιος. σήκω, ὡσὰν σοῦ λέγω. ἐσηκώθη γοῦν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἐκαβαλλίκευσε. καὶ διὰ θαῦμα πολύ, εὑρέθηκεν

καὶ